

Tess Gerritsen

Schaduw van de nacht

thriller

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

Proloog

Nog steeds droom ik over Brodie's Watch, en het is altijd dezelfde nachtmerrie. Ik sta op het grind van de oprit en het huis doemt voor mij op als een stuurloos spookschip in de mist. Om mijn voeten kringelen en kronkelen mistflarden die mijn huid met een laagje rijp bedekken. Ik hoor golven aan komen rollen vanuit zee en tegen de rotsen beuken, en hoog boven mij waarschuwen zeemeeuwen me krijsend ver, heel ver uit de buurt te blijven. Ik weet dat achter die voordeur de Dood wacht, maar ik wijk niet, want het huis roept me. Misschien zal het me altijd blijven lokken, met zijn sirenenlied dat me dwingt om weer de treden naar de veranda op te gaan, waar de schommelstoel krakend heen en weer beweegt.

Ik open de deur.

Binnen is het een enorme chaos. Dit is niet langer het prachtige huis waarin ik ooit woonde en waar ik van hield. De indrukwekkend bewerkte houten trapleuning is overwoekerd door wijnranken die als groene slangen om de spijlen kronkelen. De vloer is bedekt met dode bladeren die door de kapotte ramen naar binnen zijn gewaaid. Ik hoor het langzame tikken van regenwater dat onafgebroken van het plafond druppelt, en als ik omhoog kijk, zie ik dat er nog maar één kristallen hanger aan de skeletachtige kroonluchter

hangt. De muren, ooit crèmekleurig en versierd met elegante kroonlijsten, zijn door schimmel aangetast. Lang voordat Brodie's Watch hier stond, voordat de mannen die het bouwden hout en stenen omhoog sjouwden, balken aan palen sloegen, was deze heuvel een met mos bedekt bos. Het bos eist nu zijn territorium terug. Brodie's Watch geeft zich gewonnen, de geur van verval hangt in de lucht.

Ik hoor gezoem van vliegen ergens boven me en als ik de trap op ga zwelt het dreigende geluid aan. De eens zo stevige trap die ik elke avond beklom, zucht en steunt onder mijn gewicht. De leuning, ooit satijnzacht gladgewreven, is borstelig door doorntakken en wijnranken. Als ik op de overloop van de eerste verdieping sta, verschijnt er een vlieg, zoemend terwijl hij rondcirkelt en op mijn hoofd af duikt. Er komt nog een vlieg, en nog een, terwijl ik over de gang naar de grote slaapkamer loop. Door de gesloten deur heen hoor ik in de kamer erachter opgewonden vliegengezoem waar zich iets bevindt waarop ze het hebben voorzien. Ik trek de deur open en het gezoem verandert ogenblikkelijk in een oorverdovend lawaai. De wolk die me aanvalt is zo dik dat ik bijna stik. Ik sla wild om me heen, maar ze vliegen in mijn haar, mijn ogen, mijn mond. Pas dan besef ik wat de vliegen naar deze kamer heeft gelokt. Naar dit huis.

Naar mij. Ze hebben het op mij voorzien.

Een

Dat beklemmende gevoel had ik niet toen ik die dag begin augustus de North Point Way insloeg en voor het eerst naar Brodie's Watch reed. Ik wist alleen dat de weg gerepareerd moest worden en dat de stoep ongelijk was door woekerende boomwortels. De make-laar die het pand onder beheer had, had me door de telefoon verteld dat het huis meer dan honderdvijftig jaar oud was en gerenoveerd werd. De eerste paar weken zouden er een paar timmermannen in huis zijn om de toren op te knappen, maar om die reden kon een huis met zo'n geweldig uitzicht op zee voor een schijntje verhuurd worden.

‘Een paar weken geleden moest degene die het huurde de stad verlaten, haar contract liep pas over een paar maanden af. Je belt dus precies op het juiste moment,’ zei ze. ‘De eigenaar wil het huis niet de hele zomer leeg laten staan. Hij zoekt iemand die er goed voor zal zorgen. Hij hoopt weer een vrouwelijke huurder te vinden. Hij denkt dat vrouwen verantwoordelijker zijn.’

De gelukkige nieuwe vrouwelijke huurder ben ik toevallig.

Op de achterbank miauwt Hannibal, mijn kat, dat hij bevrijd wil worden uit de kattenreismant waarin hij sinds we zes uur geleden Boston verlieten gevangen zit.

Ik kijk achterom en zie dat hij me door het luikje aanstaart, een enorme Maine Coon met nijldige groene ogen. ‘We zijn er bijna,’ stel ik hem gerust, hoewel ik me zorgen begin te maken dat ik de verkeerde afslag heb genomen. Boomwortels en vorstscheuren hebben het wegdek beschadigd en de afstand tussen de bomen lijkt steeds kleiner te worden. Mijn oude Subaru, zwaarbeladen met bagage en keukenspullen, hotst en botst over de weg door een steeds nauwer wordende tunnel van dennen en sparren. Er is hier geen plek om te keren, ik moet wel verder op deze weg, waar hij ook heen leidt. Hannibal miauwt weer, deze keer dwingender, alsof hij wil zeggen: stop voor het te laat is!

Tussen de overhangende takken door vang ik een glimp op van de grijze lucht en plotseling maakt het bos plaats voor een met korstmos bedekte brede granieten helling. Het verweerde aanwijsbord bevestigt dat ik op de oprit naar Brodie’s Watch ben, maar de mist is zo dik dat ik het huis nog niet kan zien. Ik rij verder de onverharde oprit op; het grind spat op onder mijn banden. Door de flarden mist heen vang ik een glimp op van door wind geteisterd struikgewas en een stenige vlakte en ik hoor zeemeeuwen in de lucht cirkelen en weeklagen als een legioen geesten. Plotseling doemt het huis voor me op.

Ik zet de motor af, blijf even zitten en kijk omhoog

naar Brodie's Watch. Geen wonder dat het onder aan de heuvel niet te zien was. De grijze gevelbetimmering gaat volledig op in de mist, het enige wat ik vaag kan onderscheiden is een toren die boven de laaghangende wolken uitsteekt. Er moet sprake zijn van een misverstand, want er was me verteld dat het huis groot was, maar ik verwachtte geen landhuis op een heuvel.

Ik stap uit de auto en kijk omhoog naar de gevelbetimmering die is verweerd tot een zilverachtig grijs. Op de veranda beweegt een schommelstoel piepend heen en weer alsof hij door een onzichtbare hand wordt geduwd. Het huis is ongetwijfeld tochtig, het verwarmingssysteem uit het jaar nul en ik stel me vochtige kamers voor waar het naar schimmel ruikt. Nee, dit is niet wat ik in gedachten had als zomerverblijf. Ik had gehoopt op een serene plek waar ik kon schrijven, waar ik kon schuilen.

Waar ik kon helen.

In plaats daarvan voelt dit huis als vijandig gebied, met ramen die me boosaardig aanstaren. De zee-meeuwen beginnen harder te krijsen, ze sporen me aan te vluchten nu het nog kan. Ik draai me om en net op het moment dat ik in mijn auto wil stappen hoor ik het geluid van knarsende banden op het grind. Een zilverkleurige Lexus komt achter mijn Subaru tot stilstand en een blonde vrouw stapt uit. Ze zwaait terwijl

ze naar me toe loopt. Ze is ongeveer van mijn leeftijd, ziet er goedverzorgd en aantrekkelijk uit en alles aan haar blaakt van zelfvertrouwen, van haar chique blazer tot haar ‘ik ben je beste vriendin’-glimlach.

‘Jij bent vast Ava?’ zegt ze, haar hand uitstekend. ‘Sorry dat ik een beetje laat ben. Ik hoop dat je niet lang hebt moeten wachten. Ik ben Donna Branca, de beheerder van het pand.’

Terwijl we elkaar de hand schudden, ben ik al een smoes aan het bedenken om onder het huurcontract uit te komen. *Dit huis is veel te groot voor mij. Het ligt te afgelegen. Het is te griezelig.*

‘Fantastische plek, vind je niet?’ zegt Donna, naar de stenige vlakte wijzend. ‘Jammer dat je met dit weer niets kunt zien, maar als de mist optrekt, weet je niet wat je ziet, zul je paf staan van het uitzicht op zee.’

‘Sorry, maar dit huis is niet wat ik-’

Ze loopt al het trappetje op naar de veranda, de huis-sleutels rinkelen in haar hand. ‘Je hebt geluk dat je net op het juiste moment belde. Even daarna waren er nog twee geïnteresseerden. Het is ’s zomers een gekkenhuis hier in Tucker Cove, toeristen vechten om de huurhuizen. Het lijkt wel of niemand dit jaar de zomer in Europa wil doorbrengen. Ze zoeken het liever dichterbij huis.’

‘Ik ben blij dat er nog meer mensen geïnteresseerd zijn in het huis, want ik denk dat het voor mij te-’

‘Voilà! Welkom!’

De voordeur zwaait open en ik zie een glanzende eikenhouten vloer en een trap met een prachtig bewerkte leuning. Welke uitvluchten er ook op het puntje van mijn tong lagen, ze verdwijnen als bij toverslag en het is alsof een onverbiddelijke kracht me over de drempel trekt. In de hal zie ik een kristallen kroonluchter en een fraai bewerkt plafond. Ik dacht dat het huis koud en vochtig zou zijn, dat er een geur van stof en schimmel zou hangen, maar ik ruik verse verf en boenwas. En de zee.

‘De renovatie is bijna klaar,’ zegt Donna. ‘De timmermannen moeten nog in de toren en op de uitkijkpost zijn, maar ze zullen je geen last bezorgen. Ze zijn er alleen doordeweeks, in het weekend heb je het rijk alleen. De eigenaar was bereid om de huur deze zomer te verlagen vanwege de overlast van de timmerlieden, maar ze blijven nog maar een paar weken. De rest van de zomer heb je dit fantastische huis helemaal voor jezelf.’ Ze ziet dat ik vol bewondering naar de sierlijsten kijk. ‘Ze hebben het mooi gerestaureerd, vind je niet? Ned, onze vaste timmerman, is echt een vakman. Hij kent elk hoekje en gaatje van dit huis. Kom, dan laat ik je de rest van het huis zien. Omdat je waarschijnlijk recepten gaat uitproberen zul je wel benieuwd zijn naar de geweldige keuken.’

‘Heb ik je over mijn werk verteld? Dat kan ik me he-

lemaal niet herinneren.’

Ze begint schaaпachtig te lachen. ‘Je zei aan de telefoon dat je kookboeken schrijft, en ik heb je ge-googeld. Ik heb je boek over oliјfolie al besteld. Ik hoop dat je het wilt signeren.’

‘Met alle plezier.’

‘Ik denk dat je het een perfect huis zult vinden om te schrijven.’ Ze gaat me voor naar de keuken, een grote, lichte ruimte met zwarte en witte vloertegels die in een geometrisch patroon zijn gelegd. ‘Er is een fornuis met zes pitten en een extra grote oven. De keukenspullen zijn tamelijk basic, alleen wat potten en pannen, maar je zei dat je je eigen kookgerei zou meenemen.’

‘Ja. Ik heb een lange lijst recepten die ik moet testen, en ik ga nergens heen zonder mijn messen en sauteerpannen.’

‘En waar gaat je nieuwe boek over?’

‘Over de traditionele gerechten van New England. Ik onderzoek de keuken van zeevarende families.’

Ze lacht. ‘Dus gezouten kabeljauw en nog eens gezouten kabeljauw.’

‘Het gaat ook over hun manier van leven. Over de lange winters en de koude nachten en de risico’s die de vissers namen om hun vangst binnen te halen. Het was niet makkelijk om van de zee te leven.’

‘Nee, dat was het zeker niet. Het bewijs daarvan zie

je in de volgende kamer.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Kom maar mee.’

We gaan de naar de voorkamer, waar in de haard al hout en aanmaakhout klaarligt om aangestoken te worden. Boven de schoorsteenmantel hangt een olieverfschilderij van een schip op woeste zee, waarvan de voorplecht het door de wind opgeschud schuim doorklieft.

‘Het is een reproductie,’ zegt Donna. ‘Het origineel hangt bij het Historisch Genootschap in het dorp, waar ze ook een portret van Jeremiah Brodie hebben. Een knappe vent. Groot, met gitzwart haar.’

‘Brodie? Heet het huis daarom Brodie’s Watch?’

‘Ja. Kapitein Brodie heeft veel geld verdiend als gezagvoerder op een schip dat van hier heen en weer naar Shanghai voer. Hij heeft dit huis in 1861 laten bouwen.’ Ze kijkt naar het schilderij met het schip dat door de golven ploegt, en huivert. ‘Ik word al zeeziek als ik ernaar kijk. Ik ga voor geen goud aan boord van zo’n ding. Zeil jij?’

‘Ja, als kind, maar ik ben al jaren niet meer op een boot geweest.’

‘Deze kust wordt door liefhebbers beschouwd als een van de mooiste plekken in de wereld om te zeilen. Maar het is niks voor mij.’ Ze loopt naar de schuifdeuren achter in de kamer en trekt ze met een zwaai